

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

910.2

Szerző:

Hely

Cím:

Idő

"1919"

Forrás:

Személy

Nemzeti Ujság

Br.

1919. 11. 9.

(Helv)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Olda)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapest töváros házinymódája 1919.

— (Romanelli.) Hosszu hónapokon keresztül a reménység záloga — igazi talizmán — volt ez a név Budapesten. Akit már mindenki elhagyott, aki nek nem volt senkije, mint utolsó menedékhez, Romanelli ezredeshez ment segítségért. Mert ő volt az utolsó szirtfok, akit a vörös áradat se megdönteni, se elárasztani nem tudott. Ezen a szirtfokon megtört a bolsevista-terror tajtékzó dühe, amikor az olasz ezredes kinyújtotta a kezét és vétót kiáltott a megpadult kegyetlenségnek, akkor megtorpant Kun Béla és megdöbbenve hagyták abba a vérengzést a pribékei is. Jancsik és Szamuely, Böhm és Pogány fékeztek szilaj örvényüket, valahányszor Romanelli rájuk üzent, hogy személyükkel és életükkel felelősek azért a garságért, amit elkövetni szándékoznak.

— Mi csak hárman vagyunk itten tisztak, — szokta volt mondani: — de az entente hatalma és az igazság mérhetetlen ereje megsokszorozza a befolyásunkat.

Karcsu, szikár alakja fölmagasodott ilyenkor és beszédes szemében fölesillant a bátor, kötelességtudó katona önérzete, amely nem néz se jobbra, se balra, nem törődik vele, hogy követik-e és hányan, — csak megy előre hajthatatlanul a becsület útján. Hogy aztán ez az egyenes út keresztül-gázolt a vörös vezérek görbe útjain és halomira döntölte perverz bosszúterveiket, azzal csak annyiban törődött Romanelli, hogy az ő sikere mennyit jakasztott a könnyező szemekben, reményt és megnyugvást árasztott az elgyötört szivekbe.

... Most elmegy tőlünk a mindenkihez szives, udvariás katona. Előkelő diplomata-alakja eltűnik a magyar főváros előkelő társaságából, amely annyira szerette és ünnepelte. De szerették őt a szegények is, — azoknak a vélt vagy igazi ellenforradalmároknak a hozzátartozói — akiket ő mentett meg a haláltól, a vörös börtönök szenvedéseitől, a perverz pribékek kínzókamráitól. És most, hogy bucsuzunk kellene tőle, inkább marasztalni szeretnők, bár tudjuk, hogy nem rajtunk áll a döntés. Nem is bucsuzunk tőle végleg; nem mondjuk — Addio; hanem szívünk szerint köszöntjük: A rivederci!